

МИРЕК БОДНАР
НЕ ДЛЯ ПРОДАЖУ

Мірек Боднар

Не для продажу

Івано-Франківськ
2010

Міреку Боднареві можна по-справжньому позаздрити. Він узагалі не фільтрує свого поетичного мовлення. Він не боїться повторюватись. Він не боїться бути звинуваченим у наслідуванні та епігонстві. Він не боїться бути звинуваченим у банальності. Він узагалі нічого не боїться — і це дуже добре. Дуже добре, коли не поет керує мовою, а мова керує поетом. У випадку Мірекової поезії ми маємо справу з якимось клінічно і хронічно загостреним проявом хвороби, яку можна назвати «ліричним невтриманням». Тобто, все вказує на те, що Мірек перетворився на медіума певної сили, яку люди називають по-різному — хтось «божевіллям», хтось «віковою забавкою», хтось «мистецтвом». Річ, як завжди, в тому, що правда — посередині. І поезія — це завжди забавка, в якій ми впорядковуємо власне божевілля за допомогою мистецьких методів. Але у випадку з Міреком невідомо, навіщо він це робить — з автотерапевтичною метою чи, навпаки, задля ще більшого загострення? Чогось середнього між історією любові та історією хвороби. Історія любові — це рівень Мірекового життєвого досвіду. Історія хвороби — це запис, фіксування цього досвіду. 34 рази у його збірці трапляються варіації слова «любов». 23 рази трапляються варіації слова «кохання». І сьогодні найменше хочеться казати йому: «Візьмися за голову, хлопче...», «Попустись...», «Переростеш...», бо не хочеться, щоб він брався за голову, попускався і переростав. Бо стан, у якому він на цей час перебуває як людина і як поет, не може не приносити щастя — всім навколо і йому передусім. Утім чи не є постійне згадування і називання щастя його цілеспрямованим убивством? Чи не закладено в цій поетовій любові закономірної смерті? Бо, зрештою, хіба може бути по-іншому? Точніше, чи колись бувало по-іншому? Але я плекаю якусь сокровенну ілюзію, що у випадку з Мірековою поезією ми завжди матимемо багато пристрасі — незалежно від рівня ендорфінів у його крові. І головне, що випирає, вилазить з усіх щілин цієї збірки, з часом не вивітриться і не зникне. Як іноді зникає з наших життів любов. Як іноді зникає життя з наших життів. Міреку Боднареві можна позаздрити.

Андрій Бондар

Художнє оформлення та ілюстрації Яни Рациборинської

© Мірек Боднар, 2010

© Яна Рациборинська, 2010

ini

* * *

Забиваюсь у куток,
тихо їм, тихо сплю.
Враз — закинув хтось гачок.
Я клюю.

Пропливаю рибою і порпаю намул.
Може, короп, може, сом.
Я на дні, а зверху мул
воду п'є і западає в сон.

Зверху мул і спека, й літо.
Я тримаюсь глибини.
Видатний актор, не Чаплін — Кітон,
дивиться про мене сни.

Повноводна Міссісіпі.
Пропливає пліт, а на плоту
індіанці,
гіпі
влаштували танці,
ставлять тіпі,
шкіру мають золоту.

Діти квітів, всі яскраві,
і свідомість всіх — розширена до меж.
Он Ісус передає косяк Варавві,
і лунає «Бітлз» з вавилонських веж.

Ну а я — я просто риба,
пропливаю, порпаю намул.
Зверху чути танці, співи, крики, хрипи,
зверху чути шум і гул.

Раптом стало тихо. Цсс, мовчок!
Я припиншк, застиг і удаю,
ніби спокій у собі кую.

Враз — закинув хтось гачок.
Я клюю.

15.05.2010

**Tribute
to
Marcin
Świetlicki**

Шал

Дивись, буде десь так.

Ми побачимо Бога
або сатану.
Потрапимо до раю
або до пекла.
Когось уб'ємо
або започаткуємо нову релігію.

Все, як заповідав Моррісон.

Цей шал не може пройти просто так.

Я люблю тебе —
все, що я можу тобі сказати.
Я люблю тебе —
все, що я можу тобі запропонувати.

Вдивлятися в небесну блакить твоїх очей.
Мовчати, нічого не говорити,
але все розуміти, як пес.
Бути відданим тобі, як пес.
Бути, зрештою, твоїм псом.

Хочу, щоб ти була тут.
Хочу, щоб ти була в моїй кімнаті.
Бути з тобою обличчям до обличчя.
Лежати з тобою на нашому улюбленому дивані.
Зараз я готовий закрити свої очі.
Зараз я готовий втратити розум.
Зараз я готовий торкнутися твоєї руки.
Зараз я готовий загубити своє серце
на палаючих пісках твого живота.
Зараз я хочу бути твоїм псом.
Зараз я хочу бути твоїм псом.
Зараз я хочу бути твоїм псом.
Ходи сюди.

Цей шал не може пройти просто так.

Я люблю тебе —
все, що я можу тобі сказати.
Я люблю тебе —
все, що я можу тобі запропонувати.

11.04.2010

Такими вони вийшли з того дня

Ну, уяви-но собі, така ситуація.

Ранок, вони прокинулися, довго і голосно кохалися,
потім заварили собі каву й от сидять, курять і про щось говорять.

Чоловік і жінка зранку на кухні.

Трохи невиспані і втомлені, але щасливі.

Потім вони починають збирати речі,
бо за кілька годин треба з'їжджати звідси.

Щоб якось розбавити ситуацію,
вони вдають, що сваряться.

Вона сідає у вітальні на диван, вмикає телевізор і дивиться мультки.

Він іде в спальню і одягає штани.

Прихопивши з собою пляшку мінералки,
яка всю ніч простояла біля ліжка

і якою вони змочували пересохлі від кохання рот та горло,
він повертається і кладе пляшку біля неї.

Потім накидає на себе куртку, бере свою сіру сумку, зашнуровує черевики,
закидає сумку на плече і каже, що на кілька хвилин вийде,
бо має поповнити рахунок на мобільному.

Питає, чи купити їй йогурт,

вона киває,

він питає який,

вона відповідає, що з лісовими ягодами,

він шле їй повітряний поцілунок і виходить.

Ну, така дурнувата ситуація, уяви-но собі.

А вона в цей час сидить в хаті сама і думає про нього.

А він в цей час іде по вулиці і думає про неї.

А вона дивиться мультки.

А він поповнює рахунок.

А вона говорить з кимось по телефону.

А він купує їй йогурт.

А обидвое вони такі смішні, такі смішні в цей час.

Ну, уяви-но собі.

- Коли ти взяв сумку, я подумала, що ти не повернешся.
- Я весь час думав про тебе.
- Мультики закінчились і я вимкнула телевізор.
- Я купив тобі йогурт.
- Навіщо ти дав мені пляшку води перед тим, як пішов?
- Я подумав, що ти захочеш пити.
- Я скучила за тобою.
- Я за тобою теж.

03.03.2010

Влітку ми поїдемо в Карпати

Обмінюючись мейлами та есемесками,
листуєчись в асі й джитоці,
коментуючи одне одного в жж,
ми принижуємо відстань,
ці сто з гаком кілометрів,
що розділяють Львів і Франик,
та не розділяють нас.

Звісно, знайдуться розумники,
які скажуть, що електронне спілкування
є ілюзією присутності одне одного.
Звісно, скажу я.
Так само, як ілюзією є
ваше тут перебування.

Ці маленькі чорні значки на екрані,
графіті нашого часу,
я уявляю її пальці,
які вистукують по клавіатурі,
і разом з тим уявляю
пальці печерної людини,
яка видряпує на стіні
примітивне зображення якогось звіра.
Уявляю, в якій позі вона зараз сидить або лежить
(ноут дозволяє міняти положення тіла, як лиш захочеться),
як бере, наприклад, горня з чаєм і відсorbує,
даючи пальцям перепочити,
поки в цю мить я щось клацаю.

Ось кілька значків, і я вже бачу,
як вона усміхається.
Ось кілька значків, і я вже бачу,
як вона відкладає ноут набік,
встає з дивана,
накидає на себе светр
і йде на балкон курити.
Ось кілька значків, і я вже бачу,
як волосся спадає їй на очі
і вона підносить руку,
щоб поправити його
або ввіткнути заколку.

Так, поки що життя складається
з цього щоденного небесного листування.
Сидимо з нею і медитуємо на екрани.
Так, поки що.

Влітку ми поїдемо в Карпати.

Ми в кімнаті, кохаємось

Потім я, напевно, буду згадувати це все.
Згадувати, як важко входив у цю зиму і як легко з неї виходив.
Поїздами й автобусами добираючись з одного міста до іншого
й вертаючись назад, тільки щоб... що?

(Я не певен, чи варто це все описувати або переповідати комусь.
Точніше, я не певен, чи вдасться описати,
переповісти так,
як би мені цього хотілось).

Ми в кімнаті, кохаємось.

Ми у ванній кімнаті.
Стоїмо,
дивимось на свої відображення у дзеркалі
й чистимо зуби.

Ми в кімнаті, кохаємось.

Ми на кухні.
Вона стоїть біля газової плити і смажить м'ясо.
Я сиджу за столом і п'ю чай.
Час від часу підходжу до неї,
обнімаю
і цілую в потилицю.

Ми в кімнаті, кохаємось.

Ми на балконі.
Вона стоїть, кутаючись у светр, і курить.
Я сиджу на лавці,
кутаючись у светр і закинувши ноги на підвіконня,
обнімаю її однією рукою і курю.

Ми в кімнаті, кохаємось.

Ми у вітальні.
Дивимось телевізор,
розкинувшись на дивані.
Вона лежить, поклавши голову мені на коліна,
я сиджу і пещу її волосся.

Ми в кімнаті.
Лежимо на ліжку і дивимось фільми з ноута.
Час від часу тиснемо на паузу,
відкладаємо ноут набік
і кохаємось,
кохаємось,
кохаємось.

Кохаємось весь час.

Інколи навіть не знімаємо всього одягу.

Десь так —

вона всього лиш у рожевій футболці,

на якій великими чорними буквами написано «made in the 80's»

(ага, всі ми з 80-х, нормальне таке, хороше покоління),

я — у зеленій футболці та коричневому розтягнутому светрі на гудзиках,
такому, які любив носити Кобейн

(ага, музика буває присутня навіть у такий спосіб).

І весь час за вікнами сідають та злітають літаки

(саме тому в її колажах стільки літаків).

І весь час за вікнами кружляють птахи

(саме тому в її колажах стільки птахів,

саме тому в її колажах стільки людей, що прагнуть літати).

І весь час ми кохаємось,

кохаємось,

кохаємось.

(Навчаючись описувати і переповідати прості історії просто,

я вчуся жити просто).

Ну, і звісно ж — потім я, напевно, буду згадувати це все.

Згадувати, як важко входив у цю зиму і як легко з неї виходив.

Так само легко, як входжу в *неї* і виходжу з *неї*.

Поїздами й автобусами добираючись з одного міста до іншого

й вертаючись назад, тільки щоб кохатись,

кохатись,

кохатись

і ще раз кохатись.

12.03.2010

Дні

День, коли можна побачити,
як на світ Божий вилазить всяка живність,
дощові черв'яки, ящірки, миші.

Ти пам'ятаєш той день,
я подарував тобі кілька оргазмів.

День, коли можна гуляти
вздовж залізниці,
мокнути під дощем надвечір,
ходити супермаркетом,
вибираючи яблука і
продукти для сніданку.

Ти пам'ятаєш той день,
я подарував тобі кілька оргазмів.

День, коли можна дивитися
телевізор без шкоди для здоров'я,
вчити польську перед сном,
фотографуватися і слухати музику.

Ти пам'ятаєш той день,
я подарував тобі кілька оргазмів.

Наші дні складаються з простих речей,
квіти на підвіконні та столі,
багато сексу,
балкон, кава, сигарети,
птахи і літаки за вікном,
яблука,
прогулянки районом,
рука в руці,
пакетик із соняшниковим насінням,
аеропорт,
покинута військова частина,
колії.

Повертайся —
дозволила собі сказати
на прощання
після першої зустрічі.

07.04.2010

Назавжди

Можна нарешті перевести подих і йти далі.
Стало так спокійно, що навіть серце почало битися повільніше.
Спокійно, тихо і світло, ніби закінчився фільм і кінотеатр спорожнів.
Лиш порожні бляшанки з-під коли та пива
і розсипаний попкорн під ногами
нагадують про пристрасті, які тут вирували.
Пазли почали складатися в картинку, і я починаю з цікавістю її розглядати.

Можна віддихатись і знову займатися улюбленими речами:
читати улюблених польських поетів,
тримати горня з чаєм, обмашене медом,
слухати старих панків,
вчитися писати просто,
курити солодкий драп
і вести довгі розлогі діалоги з друзями.

Бо:
тримати її за руку — це ніби тримати Біблію в шовковій оправі;
дивитися на неї — це ніби дивитися в калейдоскоп;
слухати, як вона говорить і сміється, — це ніби слухати,
як потріскує багаття,
як дощ стукає у шибки,
як пересипається пісок,
як вітер шумить у кронах дерев;
засинати і прокидатися з нею — це ніби помирати і народжуватися;
спати з нею — це ніби перебувати в нірвані.

Наші сновидіння, теплі й легкі, мов цукрова вата,
наші гіркі, наче мигдаль, й терпкі, ніби айва, сновидіння
плутаються і перетікають одне в одне.
Її думки стають моїми і навпаки.
(Скільки разів хтось із нас на півхвилі швидше
говорив те, що хотів сказати інший).
Ми дивимося одне одному в очі і розуміємо,
що дивимося насправді в дзеркало.
(Якось вона сказала, що в нас очі, як в Дикого Френкі —
такі ж божевільні й шалені).
Хотів хаскі,
хотів медитувати на небесну блакить очей — маєш.
(Боже, невже Ти так швидко прислухаєшся до наших молитов?)

Але все, тихо, спокійно, все.
Я переводжу подих і йду далі.
Щоб одного дня просто приїхати до неї
і залишитись з нею назавжди.

02.03.2010

Старі пісні про голове

Вчорашній день

*Yesterday, love was such an easy game to play,
Now I need a place to hide away,
Oh, I believe in yesterday.*

«Yesterday», The Beatles

О, старий, вчора я був такий щасливий, такий щасливий,
ну, ти в курсі, як то буває.
Я забув про все на світі, всі проблеми відійшли на задній план,
ні, навіть не так — взагалі зникли, випарувались.
Курча, а сьогодні все вернулося назад і я знов у те все занурююся,
все ж таки вірячи, що вчорашній день ще колись повернеться.

Я ходив-бродив, не знав, що з собою поробити,
мене накрило з головою, думав, що уже фертик,
а тут раптом прийшов вчорашній день і я кардинально змінився.

Ми попрощалися, вона пішла собі своєю дорогою, я пішов своєю,
напевно, наговорив їй купу дурниць за цілий день
(не знаю, а може, й ні, вона не скаже),
але не в тому фішка, старий, не в тому фішка.

Фішка в тому, що я хочу повернутися у вчорашній день,
бо пам'ятаю, як вона казала «гррр»,
і як при цьому хижо зблискували її вовчі зуби,
і як при цьому хижо зблискували її вовчі очі,
і як при цьому хижо зблискували її вовчі нігті,
і як ми пестили руки одне одного,
і її запах, і її смак, і її голос, і її шкіру теж пам'ятаю,
і наші розширені від збудження зіниці,
і тих птахів в світлі сонця, що ховалося за дахами,
і глінтвейн в склянках,
і графіті на стінах,
і пішохідний перехід,
і сміттєві баки,
і її, цю хаскі-гел,
ми отак просто гралися собі в побачення,
у любов, у закохану парочку,
і саме тому я хочу повернутися у вчорашній день.

І якщо я нічого не наплутав, то це було вчора,
напевно, вчора, це не міг бути глюк
(блін, це точно не глюк — моя куртка ще досі пахне нею,
всю дорогу їхав і думав: «Що це мені весь час пахне нею,
звідки цей запах, що за такий вишуканий глюк?» —
поки не згадав, що їй було холодно
і вона піввечора просиділа в моїй куртці,
накинувши її собі на плечі).

Ну ось, а сьогодні все замело снігом і знову стало дуже холодно,
і всі змушені ховатися, кутатися в шарфи, і я теж,
а вчора було тепло і пахло весною,
і я хочу повернутися у вчорашній день,
і саме тому я вірю, що він ще колись повернеться.

11.02.2010

Скиньмо диявола в глибоку бездонну прірву

*...well you don't have to worry
if you hold on to Jesus hand
we'll all be safe from Satan
when the thunder rolls
just gotta help me keep the devil
way down in the hole...*

«Way Down in the Hole», Tom Waits

Коли ви шаройобитесь собі стометрівкою,
знайте, о, грішники, — за вами постійно хтось стежить!
Ну так, звичайно ж, це я, власною персоною!
Вибачте, але це правда — я знаю про вас усе, пасу кожен ваш крок
і в будь-яку мить можу піти і настукає на вас у найближчий відділок
(мені тут недалеко — навпроти і ледь-ледь вправо, зразу навпроти податкової).
О, так, отакий я поцаватий і прямий чувак, завжди кажу те, що думаю.

Але якщо ви йдете не самі, якщо вас іде ціла родина
(від батька до сина, від матері доні добро передаєте),
а ще якщо з вами діточки маленькі,
і якщо світить сонечко, і якщо в мене хороший настрій,
і, найголовніше, якщо поряд з вами іде Джізус,
то добре, нехай так і буде — пензлюйте собі, куди пензлювали,
душі ваші будуть врятовані.
Головне — триматися Джізуса.
Головне — не напружати мене, і тоді ми разом скинемо диявола
в прірву, в глибоку бездонну прірву.

В диявола є безліч всіляких гачків,
вся стометрівка завішана ними, я знаю, я бачив,
кожного дня він впольовує собі сотні неприкаяних душ, знаю, бачив.
І ось вже йде весна, ще трошки, ще ледь-ледь,
сніг почне топитись, підсніжники заколосяться,
хрущі над вишнями загудуть, почнуться зливи,
всі почнуть декламувати Тютчева («люблю грозу в начале мая»),
і ось саме тоді, коли вдарить грім, коли сатана нагадає про себе,
всі почнуть хреститися і згадають про Джізуса.
Але кажу вам, о, грішники, — подумайте про Джізуса вже тепер,
і ваші душі будуть врятовані.
Не напружайте мене, і тоді ми разом скинемо диявола
в прірву, в глибоку бездонну прірву.

Включіть last.fm, послухайте, як прекрасно співають ангели
про могутність Джізуса, про те, що він завжди поряд з нами,
що він захистить нас, що ми завжди під його покровом,
як Чорнобильська АЕС під ковпаком,
і що ми йому за це нічого не винні.
Головне — не напружати одне одного, жити в мирі та злагоді,
любитися, кохатися і співати разом з ангелами
про велике добре серце Джізуса.
А, ну і так — познімати гачки з стометрівки,
з усіх дерев, ліхтарень, фасадів і скинути диявола
в прірву, в глибоку бездонну прірву.

18.02.2010

Пацанчики

*Well, things have been tough
Without the Dum Dum Boys
I can't seem to speak the language
I remember how they
Used to stare at the ground*

«Dum Dum Boys», Iggy Pop

Дивні речі скоїлись без вас, пацанчики,
я втратив інтерес до спілкування,
втратив смак до забав,
сиджу на березі широкої повноводної ріки
і не маю жодного бажання занурюватися в неї;
все протікає повз мене,
і я почуваюся чужим на цьому святі життя.
Відтоді, як ви порозбігалися, мова вже не збуджує мене;
наша мова творилася при пляшці горілки або портвейну,
всі наші п'яні мандрівки в нікуди починалися зі стометрівки,
а закінчувалися ранковим похміллям.

Я пам'ятаю той день, коли вперше побачив вас;
був кінець серпня, літо доходило до фінішу
і всі вже потроху попускалися.
Я був у захваті, зустрівши вас,
стільки світла, як у ваших очах, я ще не бачив ніколи.
Звісно ж, я був п'яний і ніхто не поділяв мого запалу,
і скупавшись у фонтані, я виліз із нього,
і з мене стікала вода, і я залишав мокрі сліди на бруківці,
а ви дивилися на це все й сміялися.

Пацанчики, скільки разів ви витягували мене п'яного з барів,
несучи на собі, немов пораненого;
на нас дивилися, як на зграю придурків,
і ніхто не розумів нашого шалу.
Що спонукало мене напиватися до безсвідомості
і падати підбитим птахом у свіжу зелену траву горілиць?
Що спонукало вас тягатися зі мною і відкачувати мене?
Шал у моєму серці, світло у ваших очах.

Згадую той затишний дворик, де є пекарня і де ми брали свіжий гарячий хліб.
Згадую, як ми сиділи там, розламували хліб на шматки, щоб остудити,
ділили на всіх і їли, закусуючи шоколадом і запиваючи портвейном.

Де той хліб, де портвейн і шоколад?
Що сталося, чому все йде невлад?
Де зараз ви всі, де обіцяне нам вино?
Нема, у виноградних лозах загинуло воно.

Залишається лиш співати про вас
і про ті блаженні роки.
Це був наш зоряний час
у водах зеленої широкої ріки.

Заходить сонце, і я сиджу на балконі, курю сигарету за сигаретою,
і тільки любов рятує мене від того, щоби не впасти в нудотну ностальгію
за тими дивними шаленими часами і за вами, пацанчики.

02.06.2010

Вибрана фільмографія

Квіти святого Франциска

Відкрито порто-франко, вільний порт,
блаженний Франик, місто-курорт.
Зона уваги, прихильності небес,
в межиріччі двох рік, позбавлених плес.

Тут повно риби, тут цвіте анаша.
Поглянь, як з Божого ковша
виливається мед благодаті,
який жінки ховають під подолами платтів.

Шепотіння і крики, водка і Джа,
я тут співав свій світлий джаз.
Волочився по світу, граючи блюзи,
та завжди вертався до рідного шлюзу.

Тут кожний зустрічний — брат во Христі.
Тут Будда заснув і снить уві сні
тебе і мене, і цих юродивих,
і наші припливи, і їхні відпливи.

Он Франциск пройшов, терпкий горіх,
квітами усмішки обдарував усіх.
Он друзі-художники п'ють пиво на пляцу.
Танцюй, танцюй, танцюй.

Он брат Леон несе мохнату бороду поважно,
он хтось когось вислухує уважно.
Дивні мешканці дивного краю,
я всіх тут люблю і всіх трохи знаю.

Зелені сестри, діти Коко й Розі,
в космос відлітають, уже в дорозі.
Брязкальця, тріскачки, весь цей нью ейдж,
правильний шлях проклав Джон Кейдж.

І ми відлітаєм, вже майже приплили,
ось алкоголь доп'єм й підемо зривати сливи.
Попереду ще повно втіх — у цьому порто-франко
матроси й циганки гуляють до ранку.

19.08.2010

Мрійники

Вітер розвіває волосся,
ми стоїмо на сходах,
усміхаємось і корчимо дурнуваті міні,
Соля фотографує мене і Яну на ломо,
гуляємо ботанічним садом,
первоцвіт за огорожею,
грудки снігу під деревами,
кеди Солі, обмашені болотом,
Янина рука в моїй руці,
перше цьогорічне тепло,
перші сонячні дні,
Яна фотографує магнолії
(повсюди лиш білі, жодної рожевої),
в Стрийському парку плавають сірі лебеді,
чомусь згадуємо пісню «Лебеді кохання»,
на бетонній і зарослій травною трибуні стадіону без лавок
робимо перший перекур,
літає безліч дрібних мушок,
повзають мурашки,
сидимо, мріємо про Карпати,
говоримо про море і засмагання,
ми мрійники,
говоримо про пробіжку через Лувр,
хочемо процитувати те, що вже є цитатою,
говоримо про фільм,
нас троє, і їх було троє,
там два хлопці і дівчина
(брат, сестра і братів друг),
в нас один хлопець і дві дівчини,
дві подруги і я,
їм було добре вдвох,
а тут я поміж них затесався,
ну, мусите терпіти,
не говорю багато, мовчу зазвичай,
а поки до Лувра ще далеко,
розглядаємо плакати Мухи в етнографічному,
хоча графіті на стінах двориків цікавіші,
Львів гние і розпадається,
ми куримо, і запах диму мішається із запахом сечі,
дуньмо, і я стану вашим братом,
маєте чотирьох на двох, буду п'ятим,
дуньмо, і я розкажу вам про все на світі,

а поки що мовчу,
мовчу і пишу всякі дурниці,
пишу, тільки щоб не сказати, як я вас обидвох люблю,
щоправда, різною любов'ю.

23.04.2010

Таксі-блюз

П'яна розмова з таксистом,
тихе літнє місто за вікном,
музика з колонок — група «НОМ».
В голові іскристо, чисто!
Перебіг дорогу кіт. А може, гном.
На деревах — черешень намисто.

Привокзальна вистигла бруківка
зблискує у світлі ліхтарів.
Повня — місяць знахабнів!
В роті мало слини й трохи гірко —
струменить з вікна на місто Львів
сигарети димна цівка.

Всі промовлені й замовчані слова
із салону вивітряться з димом — диво!
Все забудеться, зап'ється пивом.
І тільки ніч залишиться. Овва!
Плентаючися попідтинню криво,
ви вийдете із неї, ви оба.

14.05.2010

Мрець

Середина травня,
вчора був твій день народження,
і під будинком вже почали косити
першу цьогорічну траву.

Он за селом пагорб, і під ним тече річка.
Не бачу її, але знаю, що вона там є.
Зате видніється ліс.

Стою на балконі,
докурюю сигарету
і вже готовий полишити це все,
втерти руки об скошену траву,
зануритись з головою в зелену річку,
змити з себе весь бруд міста,
весь той пил та жир,
ступити на стежку
і увійти в нього,
увійти в ліс.

Як був менший, любив бродити ним,
там ростуть сосни і літають сойки.

Однієї весни,
коли зійшов сніг,
у ньому знайшли твоє тіло.

Закінчується село і починається він.
Там, де закінчується село, є пилорама,
і там працює чоловік.
Чоловік, який працює за пилорамою,
і знайшов тебе.
Точніше, те, що ти залишив від себе.

Ти водив мене горами,
пригощав сушеними мухоморами
та овочевим рагу,
розповідав про вчення Кастанеди
і навчив пити чай без цукру.
А потім зник.

Коли мені подзвонили та сказали:
«Сергія знайшли, завтра похорон», —
я заспокоївся і зрадів за тебе.
Ти отримав те, чого хотів.

І я вже теж готовий полишити це все
і зустрітись з тобою,
твоя наука не пройшла намарно.

Але ще трохи почекаю.

Єдине, чого ти не зрозумів —
життя цікавіше за смерть.

Єдине, чого я не зрозумів —
смерть цікавіша за життя.

18.05.2010

Листи до Шанхая

Червоний вимпел із зображенням великого Мао

Здрастуй, мій любий друже С.!

Був дуже радий отримати від тебе листа з далекого Шанхая.
Питаєш, як Франик, як ми тут поживаємо і всяке таке дурне.
То слухай.

Франик потроху відходить від зими, плюс п'ятнадцять, пташки цвірінкають, і всі ми дуже тішимися приходу весни.
Якщо нічого лихого не станеться
(хоч ніби не мало би — вже зозуля закувала, довго будем жити),
тобто, вибач, якщо знову не настануть стрьомні похолодання,
якщо знову не засипле снігом, то скоро вже будемо ходити у футболках та сандалях.
Ну, може, ще не так скоро, але принаймні можна буде трохи попуститися,
познімати важкі зимові черевики, накинути легкі весняні куртки
і глушити пиво на лавках.
Найбільше тішить те,
що стометрівку вже прибрали від тих величезних огидних брудних куп снігу.
Може, скоро квіти почнуть садити на клумбах.
А може, ще не скоро, не знаю, коротше, але дуже хочу, бо сам знаєш —
немає нічого кращого, як вийти на ганочок крамнички,
підставити під дупу якийсь «Галицький кореспондент»,
всістися, запхати в зуби сигарету, пахкати солодкий димок,
запиваючи його якимось гидотним «три в одному»,
яке ти завжди любив мені приносити,
розводячи мене, що от, мовляв, каву тобі приніс,
і споглядати буяння чорнобривців
(хоча сам ти більше любив споглядати за дівчатками,
що граційно шпацерують нашою милою стометрівочкою туди-сюди).

Пацанчики живуть по-старому.

Ні з ким, здається, ніяких особливих змін не сталося за час твоєї відсутності.

На день святого Патріка було дуже нудно, навіть прапор ірландський не вивішували.
То, певно, тому, що тебе не було.

Та й таке.

Ти, здається, з пацанчиками і сам добре конектиш,
то багато про них розказувати не буду.

В мене життя потроху налагоджується,
бросіл піль, жєну біть і буду перебиратися до Львова,
бо знайшов там те, що шукав все життя — справжню любов.
Варто було цілу зиму стогнати і гундосити вслід за Роббі Вільямсом:
«Ай джаст вонна філ рієл лав», —
як на тобі маєш — *дєвушка-красавіца, всєм мальчішкам нравітсє*.
Отак зараз і живу — поміж Фраником та Львовом.
Щасливий, коротше, що тут розповідати.

Дякую за адресу, яку ти мені скинув,
буду пакувати книжки, які ти дуже хотів, і відправляти тобі.
А тебе, мій любий друже, проситиму відправити мені
червоний вимпел із зображенням великого Мао.
А ще прошу розказати в наступному листі,
як там у вас ракетна промисловість,
чи процвітає комунізм,
чи заблокований «ред тюб»,
як там твоя школа танго
і ще щось, що будеш мати за необхідне розповісти.
Все, до зв'язку.
Чекаю новин з фронту.
Твій любий друг М.

23.03.2010

Цитатник великого Мао

Здрастуй, мій любий друже С.!

Було великою несподіванкою отримати від тебе віршованого листа. Віршик дуже всім сподобався, молодець, продовжуй в такому ж дусі. Істинно, в кожній людині живе не тільки гопник та Керуак, а й поет, хоч як гидко це слово звучить.

І знову ж таки про погоду.

Холоднеча, здається, вже остаточно покинула наше затишне містечко. Позавчора і вчора дощ фігачив, кльовий такий дощ, майже літній. Виходиш вночі на балкон викурити сигаретку і відчуваєш, як свіжо пахне; зимова задуха відійшла і хочеться на повні груди вдихнути чистого повітря. Вдихаєш і... закашлюєшся — курити треба менше, мудак.

В суботу відкрили з Вовочкою сезон пиття пива на лавках.

Але вже загортаємо пиво в паперові пакети, бо ті дегенерати з Верховної Ради ухвалили якийсь закон чи тому подібну фігню, в якій пиво прирівнюється до водки і кожному, хто п'є пиво в громадському місці, світить цікава і пізнавальна розмова з хлопцями в синіх підарських уніформах. Суки, краще би траву прирівняли до чорнобривців.

А тепер про сумне.

В суботу померла моя бабця, мала рак крові, через тиждень після того, як злягла в лікарню, відійшла, не довго мучилася, шкода тільки, що до Великодня не дожила, але то таке, на все воля Божа.

Дивно так, померла в мене на очах.

Я в суботу працював, подзвонив тато, сказав: «Поїдь до баби, баба хотіла квасних мандаринів, а ще лікарка сказала, що їй дуже зле», — я пішов на базар, купив мандаринів, приїхав, їй якраз укол якийсь укололи, вона ще, здається, впізнала мене, дуже важко дихала, я сидів біля неї і тримав за руку, вона дихала чимраз повільніше, поки не замовкла, я помацав пульс і зрозумів, що, здається, все, пішов до чергової, сказав, що, здається, все, вона прийшла, перевірила і сказала, що так, все.

І мене огорнув якийсь дивний спокій.

А потім я поїхав до центру, зустрів Вовочку і ми пили пиво на лавках.

А ще ми того тижня були з Ромком в гостях у Буржуйського сімейства, крутили роли. Малеча їхня така файнюцька, вмє вже показувати «хеві метал» і «дулю з маком».

Вже спакував тобі книжки і буду сьогодні відправляти.
А мені проситиму відправити цього разу
(але то вже після того, як знайдеш і відправиш вимпел)
ту таку найзнаменитішу вашу книжку,
«Цитатник» називається,
в якій зібрано афоризми великого Мао.
В оригіналі, звичайно ж.
А ще би було кльово, якби то було букіністичне видання,
60-х років, ну, тобто часів Мао.
У нас у Франику, наприклад, такий раритет міг би в «Букіністі» завалятися,
у вас точно мають бути такі книгарні, бо у вас є все,
скоро будете світом керувати,
і самі лише китайці залишаться на Землі.
Ну, і гуцули ще.

Не знаю тільки, як у вас там з порнографією в неті,
чув, що, здається, фігово, як і з нетом, зрештою,
то вклав тобі між сторінки книжок
трохи порнографічних листівок,
бо, певно, навіть подорожити не маєш на що.

О, згадав, що ти просив, аби я трохи розкавав тобі про свою любов.
То слухай.

Ага, ти правий, вона просто фантастична,
прекрасне неземне створіння з божевільно голубими очима,
такими, як у Дикого Френкі з фільму «Все через Піта Тонґа»,
або як у Федота з «Перкалаби»,
ну, ти, коротше, зрозумів, наркоманські такі очі.
Немає нічого прекраснішого, як прокинутися поряд з нею
і перше, що побачити після гірких сновидінь — ті очі.
Так, ніби довго перебував у темному приміщенні, дуже довго
(ну, але не настільки довго, аби осліпнути),
а потім вийшов на світло і перше, що побачив — небо, чисте блакитне небо.
Ось такі має очі.

Ще дуже любить казати «гррр», бо не вимовляє букву «р».
Коли усміхається — видно ряд рівних білих зубів
(ми завжди разом чистимо зуби, вранці та ввечері,
дивлячись одне на одного в дзеркало і на те, як пінка від пасти стікає по писку,
але в мене не такі білі, як в неї, бо я дуже багато курив по життю і пив кави).
Має елегантний носик.

Дуже смачно готує.

Любить соняшникове насіння, мене присадила на нього.
Творча особистість, робить колажі,
на яких дуже багато літаків
(бо живе біля летовища)

і дуже багато птахів
(бо за вікнами весь час кружляють птахи).

І фотографує багато.

А на last.fm пише, що наша з нею *музикальная совместімость* «супер».

Ага, ти правий, вона просто фантастична.

Все, до зв'язку.

Чекаю новин з фронту.

Твій любий друг М.

P. S. Скоро Христос воскресне, так що будь готовий,
не розслабляйся, страсний тиждень почався, ще трошки потерпи.
Зрештою, не думаю, що книжки придуть швидше, як за тиждень.

29.03.2010

Літопис

* * *

ми приїхали до Києва, а потрапили до Криму.

будинки над прірвою, балкон-тераса з геранями, кава, сигарети,
вид на Поділ з висоти пташиного польоту.

від 40-градусної спеки пейзаж мерехтів золотом.
гарячі маси повітря огортали нас, і ми рухалися у них, як риби
(так, заїжджена метафора, затерта до дірок).

потім ми спускалися вузьенькою звивистою вуличкою
зі старими дерев'яними будинками,
і все було в пилюці: дерева, кущі, паркани, дорога, бордюри.
і все було достоту, як у Криму:
і піт на скронях, і сонце в долонях,
і гарячий асфальт, і прохолодний базальт,
і навіть мечеть з мусульманським цвинтарем.

і я молився:

ізом, урюк, пахлава,
халва, курага, козинаки,
солодкі татарські злаки,
честь вам й хвала.

і я промовляв:

вигоріла трава, випалена земля,
сарана і виноград, білі гряди.
тьмяно-зелених латок міріади
виблискують здаля.

плакала колонка студеною водою.
ми стали перед нею на коліна і остудили голови.

остуджені,
блаженні.

остуджені й блаженні
посеред гамору
мільйонного міста,
ми впали в траву,
і нас накрило море.

11.08.2010

* * *

вечірнє захмарене небо Шешор
дарує нам прохолоду після спекотного дня,
мжичить дощ.

дошовики на плечах, глина під ногами, висячий міст, шумовиння річки,
запах скошеної трави, червоні яблука під парканом, вужі, вологі дрова,
забута кимось сокира біля покинутого багаття.

наше вогнище тільки зароджується,
роздмухуємо його книжкою Гайдеггера.

потім таке:

я збочую зі стежки, щоб підняти оберемок хмизу,
і провалююсь по щиколотку в мурашник,
що розкинувся під смерекою.
великі руді мурашки сновигають стовбуром моєї ноги,
прокладаючи стежки між волосинок, наче в траві.

вечеря, розмова, сон.

вранці приїжджають друзі,
перебазовуємо табір.

спека, запах розпеченого асфальту, скирти сіна,
купання, скеля, сріблясті водоспади (так називають),
горілка, томатний сік, ще раз горілка.

увечері, перед ночівлею, простір довкола нас, між нами вібрує:

стихають калатала на шиях корів,
шумить річка, снується зважена розмова,
потріскують сумирні дрова
і чути шепіт гір та сюркіт цвіркунів.

і ми довкола простору, між простором вібруємо в унісон:

якесь смішне непорозуміння, і в темряву летить горня.
хтось залишається біля вогню, хтось — іде до води.
двоє відходять зривати плотських утіх плоди,
поглядом натирають до блиску зірки, коле стерня.

вдень ми бачили кросівку, що заросла мохом.
потім ми бачили пляшку, всередині якої проросла трава.

тож засинаємо, і остаточно зростися,
злитись із простором
нам заважає оболонка намету.

16.08.2010

* * *

село Ріп'янка, смішна така назва,
в дитинстві приїжджав сюди на канікули,
річка, ліс, гриби, риба,
всі принади для дев'ятирічного міського хлопця.

за десять років, з часу похорону баби,
коли був тут востаннє,
нічого не змінилося.
в селах час консервується,
з'являються тільки нові серіали по ТБ,
все інше залишається таким, як було колись, давно.
та ж трава, та ж худоба, те ж молоко, той же гній під стайнею.

згодом помічаєш ще таке:

і річка та ж, он навіть русло не змінила,
і яма в тому ж місці, що й років п'ятнадцять тому.
і берег в заростях ожини — не розмила жодна злива,
і так же коlesh пальці, порушуючи ягід самоту.

пес Міртус, якого всі кличуть Мірко,
дід взяв у когось цуценя і отак дивно його назвав.
три роки, як діда нема, а Міртус живе в сусідів
і прибігає, коли приїжджає мама,
щоб глянути на неї дідовим поглядом.

чекаю на автобус, повертаюся до міста, бачу:

проїхав хлопець на велосипеді у футболці в чорно-білі смужки,
звичайний сільський хлопець,
який опинився в цьому тексті
тільки через свою смугасту футболку,
що викликала в мені асоціацію із Пікассо;

закинута хата (тут був клуб, танці),
стеля із дахом завалилися, глиняна штукатурка повідпадала,
проглядає скелет, голі кістки дерев'яних балок,
всередині все заросло травой і кущами.
дивлюся на хату і згадую,
як колись хтось когось кохав під цим клубом у світлі місяця,
обперши об стіну і вдаряючи стегнами об пухкі пишні сідниці
(у сільських дівчат сідниці ж пухкі та пишні, чи не так?);

розбита дорога, яку щороку розмивають дощі,
йдеш по ній, і камінчики забиваються в босоніжки;

стара морва, від якої пальці і писок робилися темно-фіолетовими.

пропливають хмари, стрекочуть коники,
стоїш, чекаєш
і думаєш після цього всього так:

повертайся туди, де вже був.
забудь усе, що здобув.
все, що було, буде і є,
ні твоє, ні моє, нічине.

18.08.2010

* * *

коли автобус вїхав до Львова,
сонце якраз ховалося за багатоповерхівками Сихова.

в дорозі я читав книжку, час від часу поглядаючи за вікно
і бачачи, як печально літо крутить ручку своєї катеринки,
і чуючи, як її мелодія стає чимраз тихішою;
ще кілька днів — і зовсім стихне,
аби десь в кінці вересня ще раз,
востаннє цього року,
сумовито озватися,
оповита сивими нитками слини диявола.

вечір пройшов тихо й спокійно, мені навіть не довелося казати:

поплач, моя мила, поплач,
я поплачу разом з тобою.
смуток огорнув нас, як плащ,
але ми вирвемося з цього конвою.

зранку ми поїхали за місто:

гуляли полем,
в очах рябіло від пижма, що росте тут повсюдно,
дивилися, як злітають та сідають літаки
(я чомусь завжди тіпуюсь, коли сідає або злітає бузковий візейр),
падали в траву, кохалися,
мурашки та інші комахи заповзали нам у волосся,
а собаки заходилися гавкотом.

і я сказав їй:

ось послухай, чуєш — це тиха хода
всіх, кого не забрала велика вода.
всі, хто дійшов до літа кінця,
вже міцно тримаються за свої місця.

і вона відповіла мені:

спокоем світаються їхні обличчя,
а руки пахнуть звіробоем.
всім, хто дійшов до цього узбіччя,
це літо далось з боєм.

день хилився до вечора, сонце котилося на захід,
ми зірвали кілька квіток прощавай-літа,
повернулися до міста і вклали їх поміж сторінок книжки Бредбері.

26.08.2010

* * *

серпень добіг до кінця,
мене огорнув прустівський настрої (якось так),
і я почав згадувати кілька минулих років,
останні літні дні яких я завжди проводив у дорозі,
повертаючись до Франика з теплих південних регіонів батьківщини тоді,
коли календар показував, що настала осінь.

хоч я давно вже не довіряю календарям, бо знаю:

справжня осінь — це тихі дні у серпні,
коли вивчаєш в атласі розвилки трас.
і всі ці дні якісь такі тягучі і нестерпні,
неначе літні черги до залізничних кас.

я живу, не помічаючи того, як час оминає мене, проходить повз,
і тільки в цю серпнево-осінню пору я відчуваю якийсь злам, зсув,
розумію, що живу для того, щоб повертатися до цього міста.

тільки в ці дні до мене приходить знання,
що маю все, що потрібно:

всі ключі і відмички
від дверей, що ведуть на високі горища.
всі шкідливі і згубні звички,
що рвуться угору чимраз вище і вище.

всі ночі безсонні, що були колись,
всі ранки, сповнені смутку й надії.
а з ними і неба зоряну вись,
і всі мої необдумані дії.

і хай де я буду,
хоч якими дорогами мене ще буде носити,
я завжди казатиму собі:

це життя, що постійно тримає в напрузі
і кожного дня ставить підніжки,
мене не діймає, бо в мене є друзі,
що пересуваються містом винятково пішки.

01.09.2010

Апломб

Загострена автобіографічність

Не написав жодного слова не про себе.
Не несу жодної відповідальності ні за кого,
окрім себе і своїх слів.

Весняне загострення,
хвороблива автобіографічність.

Лишіть мені мої слова,
сигарети і попіл,
холодний піт і стиснений кулак.

Якщо маєте що сказати —
говоріть вже.
Або заткайтеся.

Я замовкаю.
Повертаюся на бік,
сплю.

Даю собі спокій.

31.03.2010

Листівка на пам'ять самому собі

Багато дивлюся «Пеппі Довгупанчоку».
Багато читаю Светліцького.
Багато слухаю «The Fiery Furnaces».
Багато думаю про Яну.

Просто промовляю ці сакральні імена.
Просто фіксую цю мить.

Неможливо мати одночасно дві речі:
щастя і знання про нього.
Можна натомість мати пам'ять.

Більше ніколи не буде такого поєднання.
Буде краще, буде гірше.
Так — не буде ніколи.

Просто промовляю ці сакральні імена.
Просто фіксую цю мить.

25.03.2010

Бай

Після того, як їду від неї або вона їде від мене,
стаю спокійний, як змія.
Спокійний за нас, за те, що буде з нами.
Ми продовжуємо робити нашу справу спільно,
і в нас усе виходить.

Труднощі перекладу інколи виникають
тільки під час спілкування через електронні засоби зв'язку:
телефон, Інтернет.
Зв'язок без цих посередників
у нас відлагоджений без перешкод.

Ось Карпати, ось вона, ось я, а ось ми,
без жалю віддаємо свої тіла
річці, камінню, піскові, траві, сонцю, горам, лісові, деревам, комарам.
Вони віддають нам свою енергію.

Істинно, все написане збувається.
Елементарно збувається будь-яка фігня,
варто лише її записати.

Почуваю себе непрóстим, баїльником.
Переповідаю історії, щоб згодом опинитися в них.

Я спокійний за наше майбутнє, бо знаю —
як розкажу сьогодні, таким буде завтра.

14.06.2010

Надлишок

Я вірю.
Я обманююсь.
Зрештою, тепер для мене це слова-синоніми.
Я можу дихати.
Мріяти.
Я — ямайський мотив на вашій улюбленій радіостанції.
Мені потрібно як слід відпочити і набратися сил.

(Вони хочуть бачити, як я плачу.
А я волів би літати.
Я плаваю в якійсь каламуті.
Янголе, торкнися мого обличчя).

Я вірю в людей, які брешуть.
Я вірю в людей, які вмирають.
Я вірю в людей, які намагаються щось робити.
Я вірю в людей, які плачуть.
Я вірю в людей, які відмовляються від чогось.
Я вірю в людей, які розмовляють.
Я вірю в людей, які дихають.
Я вірю в людей, які існують.

(Вона веде мене за руку
до замків на піску.
Задихаючись від цього всього,
я радий, що зустрів її).

Ти змінюєшся, а все довкола — ні.
Все залишається точно таким же.
Напруга.
Стрес.
Переведи подих.
Відпочинь трішки від усієї цієї суєти.

(Я втрачаю всіх своїх друзів
і обриваю всі нитки, що пов'язують мене з ними.
Тепер я проводитиму час тільки із самим собою
і цей час буде тільки моїм і нічим більше).

Я бачу, що в кожного є своя мета.
Я бачу, що тут можна жити.
Я бачу, як падає сніг.
Я бачу багатоповерхівки.
Я бачу людей, які ворогують між собою.
Я бачу, як вони хворіють.
Саме тому я втікаю від них.
А ви продовжуйте собі жити.

(Вона залишила мене, пішла,
подарувавши пісню і дар співати.
Вона подарувала мені пісню, дар співати
і залишила мене, пішла).

Я не міг по-іншому.
Але я не скажусь.

04.09.2010

Молитва

Дякую Тобі, о Господи,
за цю мудру і розумну жінку,
в якої я маю щастя вчитися.

Дякую Тобі, о Господи,
за ці помилки,
які я маю щастя робити,
аби вчитися в цієї мудрої і розумної жінки.

05.05.2010

Тут і тепер

Змів номер мобільного телефону.

Змів місце проживання.

Змів ім'я та прізвище.

Змів спосіб життя.

Все заради того, щоб віддалитись від минулого.

Все заради того, щоб наблизитись до майбутнього.

Виявилось, що майбутнього немає.

Ба більше —

виявилось, що і минулого немає.

Є просто найвіддаленіші ділянки теперішнього.

Віддалені назад або вперед настільки,

наскільки дозволяють пам'ять та уява.

Тут і тепер.

Один погляд у твої очі,

і я відразу зрозумів, що ти для мене значиш.

Серцем я відчув та повірив,

що твоя любов — це все, чого я коли-небудь прагнув.

Ти потрібна мені.

Я дивлюся в твої очі

і розумію, що таке насправді щастя.

Любов робить життя солодшим.

Тому ми завжди будемо разом.

Це моя обітниця любові.

Ти потрібна мені.

Тут і тепер

я обіцяю віддано любити тебе.

Ти все, що мені потрібно.

Тут і тепер

я обіцяю бути з тобою.

Твоя любов — це все, що мені потрібно.

06.06.2010

Не для продажу

Кожного разу одне і те ж,
приїжджаю в п'ятницю ввечері,
вже затемна,
від'їжджаю в понеділок вранці,
купивши в дорогу
пачку синіх прилук і мутний швепс.

Туди — поїздом,
що їде ледь менше, як три години,
звідти — автобусом,
що їде ледь більше, як дві години.

Привожу з собою якісь слова, бажання, хіть,
вертаюся втомленим і невиспаним, але щасливим.

Час у дорозі збавляю
музикою в навушниках
та іграми на мобільному телефоні.
Інколи тим, що ви зараз читаєте.

Отже поїзд:
поля, ліси, річки, села, лінії електропередач за вікном,
накурений тамбур,
люди зі спітнілими тілами,
поступове сутеніння.

Отже автобус:
ті ж самі ландшафти,
розбита дорога,
сидіння на одному місці,
музика з радіо в салоні,
яка, на щастя,
не перекрикує музику в моїх навушниках,
перекур на автостанціях містечок,
які проїжджаємо,
поступове занурення в сон.

А отже —
нічого незвичайного,
жодних пригод, цікавих історій.

Час одкровенъ минув,
вибачте, любі,
зараз мені так затишно,
можу нарешті собі це дозволити,
можете залишити мене на розі,
там, де знайшли,
я не для продажу більше.

19.04.2010

* * *

Ця вогкість по ровах, ця літня задуха,
цей шал стихій, ця круговерть, цей запах сіна!
Усе це сповнене Отця і Сина, і Святого Духа.
І ти проказуєш молитву, впавши на коліна:

«Блаженне яскраве світло твоє, Боже.
Блаженна соковита зелень твоя, Господи.
Сидіти в місті взаперті в цей час негоже,
покинь його і серед небес цих ось впади.

Голосу довколишніх лісів тихий сплеск,
запаху просторих полів ніжний прибій
в себе вбери, наче світло з небес,
і тримай обережно на кінчиках вій.

Відчуй, як пульсує цей мертвий сезон,
вдихни це повітря, ці пахощі раю.
Вгору поглянь, десь туди, де озон,
і промов: я відходжу, спокійно вмираю».

Повняться соками трави лісів та полів,
купчаться риби у водах озер та річок.
Ти упав горілиць, ти згорів, ти зітлів,
ти попався нарешті на Божий гачок.

28.05.2010

Зміст

«Забиваюсь у куток...»	5
Tribute to Marcin Świetlicki	7
Шал	9
Такими вони вийшли з того дня	10
Влітку ми поїдемо в Карпати	13
Ми в кімнаті, кохаємось	15
Дні	17
Назавжди	19
Старі пісні про головне.	21
Вчорашній день	23
Скиньмо диявола в глибоку бездонну прірву	25
Пацанчики	27
Вибрана фільмографія	31
Квіти святого Франциска	33
Мрійники	34
Таксі-блюз	37
Мрець	38
Листи до Шанхая.	41
Червоний вимпел із зображенням великого Мао	42
Цитатник великого Мао	45
Літопис	49
«ми приїхали до Києва, а потрапили до Криму...»	51
«вечірнє захмарене небо Шешор...»	52
«село Ріп'янка, смішна така назва...»	54
«коли автобус в'їхав до Львова...»	57
«серпень добіг до кінця...»	59
Апломб	61
Загострена автобіографічність	62
Листівка на пам'ять самому собі	63
Бай	65
Надлишок	67
Молитва	69
Тут і тепер	71
Не для продажу	72
«Ця вогкість по ровах, ця літня задуха...»	75

Мірек Боднар

Не для продажу

Редагування Ярослава Довгана

Ілюстрації Яни Рациборинської

Верстка DaPix'a

Івано-Франківськ, 2010

